

Hier kunt u het dagboek lezen van Janine Wetzel. Janine werkt als kinderverpleegkundige in het Laurentiusziekenhuis en heeft in april haar eerste bezoek aan Kumi Hospital gebracht samen met o.a. Janneke Raaijmakers (kinderarts), Robert-Jan Mulder (gynaecoloog) en Steffie. Veel leesplezier.

Vooraf.....

Van kleins af aan heeft Afrika me op de een of andere manier gefascineerd.

De mensen, de muziek, het wildlife en de culturen ...ooit zou en moest ik een keer naar Afrika toe. Verder dan wat pogingen om vrijwilligerswerk in Afrika te gaan doen en weeshuizen/ziekenhuizen te ondersteunen met (verlopen) medische materialen was het nog niet gekomen.

Toen ik in februari gevraagd werd om samen met Janneke (kinderarts) naar Oeganda te gaan heb ik geen minuut getwijfeld, nog zonder eerst met het thuisfront te overleggen heb ik volmondig "JA" gezegd. Zo gezegd zo gedaan, binnen 'no time' waren de tickets geregeld en zat het eerste dineetje met de mede reisgenoten erop.....Africa here we come!

04-04-2009 Entebbe (Entebbe flightmotel)

En daar lig ik dan, in Oeganda, in een echt Afrikaans hotelletje, met mijn hoofdlamp op, onder een klamboe (compleet met gaten!) mijn eerste afrika avonturen op te schrijven.

Het was een erg lange, vermoeiende eerste dag. Vanmorgen om 5.30 uur opgestaan en samen met Janneke en Robbertjan vertrokken naar Brussels airport voor onze vlucht naar Oeganda.

Het inchecken verliep zeer voorspoedig en na een lekkere "starbucks" koffie zaten we al snel in het vliegtuig.

Na ongeveer 8 uur vliegen kwamen we aan in Rwanda (waar ik toch wel een beetje schrik voor had), het was al donker dus van Rwanda hebben we niets gezien. Het vliegtuig werd gepoetst, nieuwe passagiers kwamen erbij en na wat problemen met de motor van het vliegtuig vlogen we weer verder.

Mede dankzij het kletsen met de gezellige stewards vloog het laatste uur vliegen letterlijk voorbij en waren we al snel op de plaats van bestemming, Entebbe.

Na ons visum te hebben gehaald stonden in de ontvangsthal twee nauwelijks engels sprekende, typisch Afrikaans ruikende, in pak gehulde mannen klaar met een bordje Raaijmakers erop.

Ons hotel was voor Afrikaanse begrippen een prima hotel, na een gigantisch flinke tropische regenbui uiteindelijk in een diepe slaap gevallen.....op naar wat de volgende dag ons brengt!

05-04-2009 Kumi (Kumi hotel)

Oeganda.....niet in woorden te beschrijven.

Mijn eerste indrukken: overal rood zand, ontzettend groen, bananenbomen, mangobomen, palmbomen, suikerriet, armoedig, doch lachende vriendelijke mensen die meteen beginnen te zwaaien als ze een "mzungo" (blanke) zien.

Auto's en brommers scheuren over de weg, totale chaos en levensgevaarlijk. Mensen, geiten en koeien lopen langs en over de weg. Veel marktjes, zodra je met de jeep stopt komen ze onder je raam met van allerlei "lekkers" om te verkopen. Satéstokjes, bananen, thee...het is duwen en trekken wie vooraan mag staan.

Tegen 18.00 uur kwamen we aan in Kumi, na een lange reis met de jeep over de hobbelige wegen van Oeganda.

Na een ontmoeting met Dr Oppolot (directeur van Kumi hotel), die "so blessed" en 'pleased" was ons te mogen ontvangen en een warme omhelzing voor Steffie kregen we alvast een rondleiding over het terrein van het ziekenhuis van hem.

Tja, mijn eerste indrukken van het ziekenhuis.....denk je in.....Overall spelende kinderen op het gras, vrouwen die op houtskool voorovergebukt het diner aan het bereiden zijn, pinda's pellende vrouwen, kinderen hand in hand of zelfs met een baby op hun rug. De patiënten waren voornamelijk buiten te vinden en als ze al binnen waren, zaten ze veelal op de grond ipv op de bedden. We kregen de afdeling maternity te zien wat dankzij Steffie een prachtige badkamer en toilet had. De kinderafdeling en chirurgie was een totale chaos, ouders en kinderen liggen op de grond of op kapotte matrassen. Als er al ergens een raam in een kantoor zat was die kapot. Vlijmscherpe randen zaten op "grijp"hoogte van de kinderen. Geen toilet of douche, er is een gezamenlijk toilet achter op het terrein...denk je al die kinderen met diarree in.

Het is echt even omschakelen om te zorgen dat je niet met een al te westerse blik kijkt naar alles wat je ziet.

De moeders zijn ontzettend gastvrij en tonen vol trots hun kroost. De kinderen lachen en zwaaien en willen ons allemaal een handje geven, de allerkleinste vinden die vreemde witte mensen maar eng en duiken weg achter moeders heen.

S'avonds in het guesthouse gegeten. De dames van de keuken hadden een heerlijke "stew" voor ons gemaakt, en bij kaarslicht (het blijft Afrika, s'avonds geen stroom) deelde we onze eerste indrukken van Oeganda.

De "driver" van het ziekenhuis bracht ons voor de nacht naar het Kumi hotel omdat het guesthouse vol was. Snel naar bed want morgen wacht ons de eerste echte "werkdag" in het ziekenhuis.

06-04-2009 Kumi (Kumi hotel)

De dag begon met onze eerste "assembly", waarbij wij van harte welkom werden geheten. Tijdens zo'n assembly komt de staff van Kumi hospital bij elkaar om alle nieuwtjes met elkaar door te lopen en er wordt volop gezongen en gebeden dat de dag goed mag verlopen. We kregen een heuse Oegandese bloemenregen van de staff als welkom, je voelt je er meteen thuis. Wat een geweldige mensen! Nadien kwamen we bij Dr Opolot op kantoor, hij gaf ons nog een korte uitleg over de indrukwekkende geschiedenis van het ziekenhuis en we kregen een rondleiding over de rest van het terrein van het ziekenhuis.

De dag van Janneke en mij begon op Stoneward (pediatrics). We werden meteen in het diepe gegooid, of eigenlijk Janneke werd meteen in het diepe gegooid. Omdat ze kinderarts is moest ze meteen beginnen met kinderen nakijken, en haar "eigen" visite lopen. Aangezien er maar 5 artsen werken in het ziekenhuis en er rond de 300 patiënten liggen zullen ze vast gedacht hebben, zo die zetten wij eens aan het werk.....en ach geef ze eens ongelijk. Petje af hoor, met zo weinig medisch personeel een heel ziekenhuis draaiende houden! Je word meteen met de neus op de feiten gedrukt, labcontrole....doen ze niet of nauwelijks, kweken inzetten....kan niet, onderzoeken...kost geld. Pff...welkom in Africa. Tevens viel ons meteen op dat ze alles wijten aan malaria. Het is een feit dat ongelofelijk veel mensen met malaria besmet zijn, maar over HIV daar word nauwelijks over gesproken....het is een ongelofelijk taboe.

Nadat de ochtend als een waas aan ons voorbij ging, liepen we op de rode zandwegen over het terrein. De kinderen hingen als aapjes in de mangobomen te zwaaien en overal hoor je mzungo mzungo.

In de middag veel kinderen gezien met klompvoeten, en een kind (Rose) met waarschijnlijk een enorme tumor in de buik. Ouders hadden dat niet in de gaten, alhoewel ze wel vonden dat de buik erg dik werd. Bij nutrition ward lag een kindje van 5 ½ maand en woog maar 4 kg. Ze was ontzettend uitgedroogd en ondervoed en was meer dood dan levend.

Ook in de hallen van het ziekenhuis vind je mensen die zo ziek zijn dat ze in Nederland op de IC zouden liggen, gewoon te wachten tot ze aan de beurt zijn. Is het nog op tijd voor hun mooi, zo niet dan helaas....het is echt overleven voor deze mensen.

Tegen de avond werden we geroepen door Steffie dat Robbertjan een keizersnede ging doen bij een zwangerschap van 32 weken. De overlevingskans van het kindje was nihil. We hadden geen goedwerkende beademingsballon (de gaten waren dichtgeplakt met tape), geen zuurstof, geen infuus, monitor of couveuse. Dat vereist toch behoorlijk improviseren en je kunt niet anders dan doen met de materialen die je wel hebt.

Er kwam een jongetje ter wereld en het geschatte gewicht was 1700gram. Hij had door de snelle bevalling een gebroken armpje en was flink cyanotisch (blauw), hij ademde wel iets maar moest flink

gestimuleerd worden.

Door het gebrek aan licht konden we de baby nauwelijks beoordelen, zuurstof hebben we moeten lenen van de moeder. Er was maar een zuurstof apparaat. Nadat het kindje wat bijtrok brachten we hem zo snel mogelijk bij papa om hem warm te houden met z'n eigen lichaamswarmte. Heel maternity ward stond op z'n kop, waarschijnlijk brachten we de Afrikaanse gewoonte in de war. Maar so far so good.....hopen dat hij het overleefd!

07-04-2009 Kumi (Kumi hotel)

Wederom begon de dag met een assembly, en we hebben weer een grote glimlach op ons gezicht gekregen van deze mooie bevolking. Er werd een stukje gezongen in Atesso (lokale dialect), gewoon doen alsof je gek bent een mee zingen. Hilariteit onder de staff!

Zodra we de kans kregen zijn we gaan kijken bij de prematuur, en ja hij leeft nog! Moeder heeft hem als dank de naam Laurence gegeven (vernoemd naar het Laurentius), hij is al iets meer roze, alleen krijgt hij nog geen voeding binnen. We gaan ons best doen om poedermelk ergens vandaan te toveren, sonde's zoals in Nederland ontbreken in het ziekenhuis.

Alle baby's in maternity ward hebben we in de kleren (en luiers!) gestoken die we hadden meegebracht. De dankbaarheid van de mensen was overweldigend.

Tegen de middag was het tijd om Fieldwork te doen. Wat een indrukwekkende middag! Ontzettend heftig om allemaal te zien, het is eigenlijk te veel om allemaal ineens te verwerken. Janneke en ik gingen

samen met 2 medewerkers van het ziekenhuis de omliggende dorpen bezoeken om te kijken wat we kunnen betekenen voor de gezinnen. We zagen enorm veel lichamelijk en geestelijk gehandicapten kinderen, veelal veroorzaakt door malaria. Heel indrukwekkend en hartverscheurend om te zien was dat er zo'n gigantisch stigma ligt op geretardeerde kinderen. Ze wonen veelal buiten de dorpen en krijgen van niemand hulp, vaak hebben ze niet meer dan hun lemen hutje en slapen ze op de harde grond. Kleren hebben ze nauwelijks aan, de kinderen lopen gewoon naakt rond. Ook vee is er niet veel. Wat een armoede!

Ook in de dorpen hebben we veel meegebrachte kleren en knuffels uitgedeeld. De kinderen werden er verlegen van maar hadden vaak een glimlach van oor tot oor.

Toen we op de terugweg waren zagen we dat er een groep kinderen achter de jeep aan renden, we gooiden een aantal strandballen uit het raam. Nou koning te rijk waren ze, er werd luid gejoeld en tot op bijna een kilometer ver zag je nog de gekleurde ballen in de lucht omhoog gaan.

Op de muziek van de vengaboys en phill collins (jaja draaien ze ook in Afrika) reden we terug naar het ziekenhuis, de zon was al aan het zakken een enorme gouden gloed kwam over de Afrikaanse velden.....

08-04-2009 Kumi (Kumi hotel)

Deze dag stond in het thema van onze les die hadden voorbereid over HIV/AIDS voorlichting voor de basisschool. We zouden deze lessen geven aan kinderen van 10-13 jaar oud.

Het was een enorme domper, we zijn bij nader inzien veel te naïef geweest. We hadden het Engels veel hoger ingeschat, maar de kinderen spraken niet of nauwelijks Engels. En het grootste probleem was dat er zo'n groot taboe heerste over het onderwerp. De meest belangrijke sheets moesten we eruit halen, nee de kinderen mochten echt niet op tekeningen zien hoe je een condoom moest gebruiken. We moeten misschien ook niet denken in 1 dag de wereld te redden.....

Het lichtpuntje van de dag was dat het erg goed ging met Laurence (de prematuur), er was koeienmelk geregeld en mbv een lepeltje kreeg hij zijn eerste voedingen van ons!

S'middags was de grote opening van de nieuwe OK. Er werd gedanst voor Steffie en er waren vele speeches. Onder het genot van een flesje "prik" bekeken we al het moois wat voorbij kwam.

Om het ziekenhuis in kaart te brengen ging er een vliegtuigje met Marijn de cameraman, Robbertjan en Jan de fotograaf de lucht in. Intussen hebben wij zo snel mogelijk, zo veel mogelijk mensen van het terrein bij elkaar laten staan om een L en een 1 te vormen. Wederom hilariteit! De plaatselijke radioman sprak door de speakers van het ziekenhuis dat iedereen zich moest verzamelen bij de mzungu's. Overal kwamen mensen vandaan, en niemand begreep wat de bedoeling van was. Helaas was het vanuit de lucht nauwelijks te

zien, maar wij hebben samen met de lokale bevolking enorm gelachen en zelfs nog samen een potje gedanst op de afrikaanse muziek die over het terrein schalt.

Tegen zonsondergang zijn Janneke, Steffie en ik nog op een pickie pickie (?) naar de farm van het ziekenhuis geweest. Wat een mooie plek om te zijn, de uitgestrekte velden en de (helaas wat magere) veestapel. Samen met wat kinderen die erg blij waren dat wij er waren hebben we nog gedanst en gezongen. De oud Nederlandse kinderliedjes doen het ook erg goed in Oeganda haha.

We dachten de avond af te sluiten met een heerlijke maaltijd in het guesthouse maar meteen na het eten werden we geroepen dat er een bevalling was, een serotien kindje. Het was een prachtbevalling om te zien, zonder enige schreeuw of geluid kwam er een mooi jongetje ter wereld in het donker van de avond.

09-04-2009 Kumi (kumi hotel)

Zoals ook een dag eerder, begonnen we de dag met "onze" Laurence te bezoeken. Moeder zat al recht op onder een mangoboom en Laurence lag in doeken gewikkeld in de schaduw te slapen. Vol trots vertelde ze dat de borstvoeding op gang gekomen was en de baby al goed aan de borst dronk!

Kijk zo kan het ook!

Janneke en ik hadden het spel twister meegenomen en wilde eens gaan kijken of de kids die overal pinda's aan het pellen waren (voor het plantseizoen) mee wilden doen. En of! Niet alleen de kinderen kwamen overal vandaan maar ook de moeders vonden het een erg leuk spel. We hebben weer een paar enorm mooie uren beleefd met de mensen op het ziekenhuisterrein. Wij leerden de mensen Twister en zij leerde ons de African way of life.... We hebben samen gekookt, cassavepap gemaakt, pinda's gepelt, en ja ik heb zelfs op de Afrikaanse manier een baby op mijn rug gedragen. Maxicosies waarvoor? Gaat prima met een paar doeken.

S'middags met het hele "mzungo team" op outreach geweest (een soort polikliniek in de rimboe). Een fysiotherapeut keek de kinderen na en Steffie schreef de namen en "adressen" van de kinderen op en bekeek waar ze voor hun nog wat kon betekenen. Denk aan operaties betalen, extra fysiotherapie, aangepaste stoeltjes etc etc.

We hadden nog twee koffers met kinderkleren over en tja wie geef je wat? Dus we hebben gewoon midden in de wachtruimte de koffers opengezet en voordat je twee keer met je ogen geknipperd had waren de koffers leeg!

Ook de ballonnen waren erg in trek bij jong en oud, samen spelend in de zon met wel 100 gekleurde ballonnen die de lucht in gingen. Wat een mooi gezicht!

10/04/09 Kumi (Kumi hotel)

Wegens Pasen was er in het ziekenhuis niet veel te doen. Er waren geen poli's of outreaches, dus hebben we deze dag genomen om wat van de omgeving van Kumi te zien. Via een zeer avontuurlijke route, en na een zeer hobbelige zandweg kwamen we bij Nyero rockpaintings.

De rockpaintings waren mooi, maar nog veel mooier was het uitzicht! Prachtig...overal rotsen, bomen, uitgestrekte velden met wat lemen hutjes erop. Hier en daar een geit of koe.....strakblauwe hemel en in de verte een aap die zich verschuilt. De vergezichten van Oeganda zijn fenomenaal!!

De enige die niet meegegaan was naar Nyero was Jan de fotograaf. Hij ging "onze" Laurence samen met mama en haar andere dochter met de taxi naar huis brengen.

Normaliter moeten ze samen wel 30km lopen in de brandende hitte van de zon om haar eigen dorp te bereiken. Dit slechts vijf dagen na een keizersnede.....!

Bij terugkomst in het guesthouse liet Jan de dankbaarheid van de moeder van Laurence zien. In het keukenkastje stond een levende kip, netjes met de pootjes bij elkaar gebonden te wachten tot er een lekker soepje van gemaakt werd!

Deze mensen hebben nauwelijks iets te eten of bezittingen en dan toch als dank een kip aan ons schenken, ongelofelijk lieve en dankbare mensen!

Onze laatste avond op het ziekenhuisterrein hebben we prachtig afgesloten door bij zonsondergang op de landingsbaan (gewoon een grasveld) gezongen, gedanst en gevoetbald te hebben met alle kinderen uit het dorp!

Wat een prachtig avontuur was deze Oeganda-reis, ik heb ongelofelijk veel gezien en meegemaakt wat me echt geraakt heeft!

11-04-2009

Op naar huis! Nadat Janneke en ik gisteren avond nog naar een lokale discotheek in het hotel zijn geweest en erg veel lol hebben gehad met de Oegandese dans is het toch weer vroeg tijd om de lange reis weer terug te maken naar het vliegveld.

Met de jeep reden we weer terug naar Kampala, en niet alleen wij hadden een lange reis voor de boeg.....zo ook de twee kippen die met ons mee reisde om zo het avondeten te worden van de familie van de "driver".....

Na nog wat laatste souvenirjes te hebben gekocht werd het helaas weer tijd om het vliegtuig in te stappen.....

Terugblik

Afrika...een droom die werkelijkheid werd. De dankbaarheid van de mensen, de armoede en het soms onmenselijke leven dat ze lijden. Het gelach van de kinderen, de vriendelijke handdrukken van alle moeders en het gezang vroeg in de morgen. Ik heb ongelooflijk veel respect gekregen voor de manier waarop de staff in het Kumi hospital werken. Met zo weinig mensen zo veel bereiken. Ook is het waanzinnig mooi om te zien wat Steffie allemaal bereikt heeft en hoezeer de Oegandese mensen haar waarderen. Je kan niet maar voor een keer naar Kumi gaan.....want eenmaal in Kumi geweest en je kan niet wachten om weer terug te gaan!!!!

